

Sygn. akt: III U 735/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2014r. w O.

sprawy z odwołania H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 30.07.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. Z. prawo do emerytury począwszy od dnia 07.06.2014r.
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 05.06.2014r. H. Z. złożył w Oddziale ZUS w P. Inspektorat w O., wniosek o ustalenie uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 30.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił H. Z. prawa do tego świadczenia uznając, iż nie udowodnił wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

H. Z. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że pracował w szczególnych warunkach w (...) w P. od 05.12.1972r. do 31.03.1992r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że H. Z. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie H. Z. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą do ubiegania się przez odwołującego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż urodził się on 07.06.1954 roku. Zgodnie z tymi przepisami, prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 01.01.1949r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zasadniczo okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (tak: § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r.). Zgodnie jednak z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego możliwe jest wykazywanie okoliczności, od których zależy nabycie uprawnień, w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń wszelkimi dowodami (wyrok SN z dnia 06.09.1995r., II URN 23/95, OSNP 1996/5/77, wyrok SN z dnia 02.02.1996r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, że ZUS zakwestionował przełożone przez odwołującego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych z dnia 10.02.1997r., wskazując, że brak jest w nim powołania się na przepisy resortowe. Ze świadectwa tego wynikało, że w okresie od 5.12.1972r. do 31.03.1992r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony.

Zasadniczą kwestią wymagającą przesądzenia w przedmiotowej sprawie było więc rozstrzygnięcie, czy odwołujący zgromadził 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W celu ustalenia rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornym okresie Sąd przesłuchał świadków oraz odwołującego w charakterze strony, przeprowadził też dowód z dokumentów z akt osobowych.

Z zeznań świadków W. C. i M. S. wynikało, że H. Z. jedynie na początku pracował w (...) jako pracownik fizyczny w ekipie rozładunkowej, gdzie zajmował się rozładunkiem wagonów. W takim charakterze pracował do czasu powołania go wojska. Po powrocie z wojska pracował już wyłącznie w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych, jeździł S.(...), a później S.(...) W takim charakterze pracował do końca zatrudnienia. Innych prac nie wykonywał.

Zeznania świadków w pełni korespondują z zeznaniami odwołującego H. Z., który zeznał, że pracę w (...)w P.rozpoczął 05.12.1972r. Początkowo pracował jako pracownik fizyczny przy rozładunku wagonów. W takim charakterze pracował do 23.04.1974r. 24.04.1974r. został wcielony do wojska. Służbę odbywał dwa lata. Bezpośrednio po wojsku powrócił do (...)w P., gdzie zaczął pracować jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony. Jeździł S.(...), S.(...), a na końcu J.z przyczepą. Odwołujący stanowczo podkreślił, że do końca zatrudnienia charakter jego zatrudnienia nie zmieniał się.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadców są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Świadców pracowali razem z odwołującym, zatem posiadali wiedzę w przedmiocie charakteru jego pracy w spornym okresie.

Sądowi w toku prowadzonego postępowania udało się pozyskać jedynie dokumentację placową za sporny okres zatrudnienia odwołującego, z wyjątkiem kart płac za lata 1972 – 1976r., które jak wynika pisma likwidatora (...) w P. P. B., nie zachowały się. Z zachowanych kart wynagrodzeń z lat 1977 – 1992 wynika jednak, że stanowisko pracy odwołującego określone było wyłącznie jako kierowca.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem i doktryną, to nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj powierzanej pracy, ma najistotniejsze znaczenie dla oceny czy pracownik wykonywał prace w szczególnych warunkach bądź szczególnym charakterze. Z przeprowadzonych dowodów osobowych wynika bezsprzecznie, że po powrocie z wojska tj. w okresie od 27.04.1976r. do 31.03.1992r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym przekraczającym 3,5 tony. Nadmienić należy, że zapisów w przedłożonej przez odwołującego książeczki wojskowej wynika, że H. Z. czynną służbę wojskową odbywał w dniach 24.04.1974r. do 26.04.1976r.

Reasumując powyższe Sąd doszedł do przekonania, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach należy zaliczyć H. Z. okres od dnia 27.04.1976r. do 31.03.1992r (tj. łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 4 dni), w którym to okresie H. Z. pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace te są wyszczególnione w wykazie A dziale VIII poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

H. Z.spełnił też wszystkie pozostałe przesłanki warunkujące nabycie uprawnień do wcześniejszej emerytury wynikające z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na dzień 01.01.1999 r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat tj. łącznie zgromadził 25 lat, 9 miesięcy i 26 dni, osiągnął wiek 60 lat w dniu (...) oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa (vide: dokumenty z akt emerytalnych).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30.07.2014r. i przyznał H. Z.prawo do emerytury począwszy od dnia (...)tj. od dnia, w którym odwołujący ukończył 60 lat, gdyż dopiero na tę datę odwołujący spełnił wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do tego świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do emerytury, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie wszystkich okoliczności niezbędnych do wydania decyzji o przyznaniu odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury. Przedłożone przez odwołującego, na okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach dokumenty, mogły

budzić wątpliwości co do zasadności uznania pracy odwołującego w spornym okresie jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Dopiero na etapie postępowanie sądowego po przeprowadzeniu stosownego postępowania dowodowego odwołujący w sposób niewątpliwy wykazał, że zgromadził wymagany ustawą 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.